

Arrest

nr. 175 353 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 juli 2015, in functie van zijn schoonbroer met de Spaanse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 januari 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 21 januari 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.07.2015 werd ingediend door:

Naam: [C.]

Voornamen: [M. O.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 16.07.2015 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde de heer [M. O. E. K. M.], geboren op [...], van Spaanse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- loonfiches van zowel de referentiepersoon (Action Belgium BVBA periode januari - juni 2015) als van de zus van betrokkene (T-Interim december 2014 - juni 2015).*
- verklaringen dd. 15.07.2015 vanwege de referentiepersoon en de zus van betrokkene waarin zij verklaren dat zij betrokkene ten laste nemen en zullen instaan voor zijn levensonderhoud.*

Er wordt echter niet afdoende aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit het administratieve dossier blijkt weliswaar dat hij momenteel in België op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is; er wordt echter niet aangetoond dat dit ook in Marokko het geval was.

Tevens wordt niet aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er werden geen documenten hieromtrent voorgelegd.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat zij deze overwegingen niet opgenomen heeft in haar beslissing; Dat verzoeker niet de exacte motieven en gronden kent van de weigering;"

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet die vereisen dat verzoeker in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Verweerder motiveert vervolgens dat verzoeker aan de hand van de door hem voorgelegde loonfiches van zijn zus en de Spaanse referentiepersoon en de door deze laatsten opgestelde verklaringen niet afdoende aantoonde dat hij in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag. Er wordt ook aangegeven dat het niet kan volstaan dat verzoeker in België is gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon en dat geen enkel stuk voorligt van het ten laste zijn van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst. Op deze gronden wordt verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd. Daarnaast wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken.

Verweerder heeft zodoende de juridische en de feitelijke overwegingen geduid die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Deze motiveringen stellen verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker is, gelet op de voorziene motivering, niet ernstig waar hij stelt dat de juridische en de feitelijke overwegingen niet zijn opgenomen in de beslissing en dat hij geen kennis heeft kunnen nemen van "de exacte motieven en gronden" van de weigeringsbeslissing en duidt verder niet met concrete argumenten waarom de voorziene motiveringen niet als afdoende zouden zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;”.

2.2.2.1. Verzoeker stelt dat hij een “recht op gezinshereniging” heeft. Er dient te worden aangenomen dat hij aldus doelt op een positieve verplichting in hoofde van de Belgische autoriteiten om hem toe te laten tot een verblijf op het grondgebied gelet op artikel 8 van het EVRM. Hij stelt in dit verband dat geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen zijn persoonlijke belangen en het algemeen belang. Hij beroept zich op een gezinsleven in België.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissingen.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat ‘*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Vergelijk met HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman: eenheid van het gezin in een verruimde betekenis, dit is personen die nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële lichamelijke afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker het door hem ingeroepen gezinsleven niet nader duidt. Gelet op de door hem ingediende aanvraag dient evenwel te worden aangenomen dat hij doelt op een gezinsleven met zijn zus en schoonbroer.

Verzoeker weerlegt de motivering in de bestreden weigeringsbeslissing niet dat niet blijkt dat hij in het herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en evenmin dat niet blijkt dat hij in het herkomstland reeds ten laste was van de referentiepersoon. Er blijkt niet dat verzoeker in zijn herkomstland op enige wijze afhankelijk was van zijn zus of zijn schoonbroer. Er liggen evenmin concrete en duidelijke aanwijzingen voor dat dit thans wel het geval zou zijn. Een loutere samenwoning in België kan hiertoe in geen geval volstaan. Ook het gegeven dat verzoekers zus en schoonbroer inkomsten uit een tewerkstelling genieten in België kan hiertoe geen voldoende bewijs vormen. Dit kan erop duiden dat zij de financiële mogelijkheid hebben om een bijkomend persoon ten laste te nemen in België, doch zegt op zich niets over het al dan niet daadwerkelijk bestaan van een bijzondere band van afhankelijkheid van verzoeker ten opzichte van zijn zus of schoonbroer. Loutere verklaringen van deze laatste dat zij zich er ten opzichte van de Belgische Staat en verzoeker toe verbinden zijn gezondheidszorgen en de kosten van zijn verblijf op zich te nemen, zonder dat in dit verband voor het overige

bewijsstukken voorliggen die wijzen op een daadwerkelijke (nood aan) ondersteuning, zijn evenmin van aard te kunnen volstaan als voldoende bewijs van een daadwerkelijke, bijzondere afhankelijkheidsband zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zich kan steunen op enig beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven maakt verzoeker ook geenszins aannemelijk dat, voor zover alsnog enig beschermenswaardig privé- of gezins- of familieleven zou dienen te worden aangenomen, in casu geen juist evenwicht zou zijn geëerbiedigd.

In dit verband benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker op bijzonder algemene wijze poneert dat hij een recht op gezinshereniging zou hebben en dat geen juist evenwicht zou zijn geëerbiedigd, zonder dat hij zin dit verband zich ook maar de minste moeite getroost zulks met concrete argumenten aannemelijk te

maken of in dit verband enige duiding te verstrekken. Een dergelijke handelwijze kan niet volstaan om een miskenning van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

De vaststelling dringt zich ook op dat verzoeker illegaal in België verblijft. Noch hijzelf noch zijn familieleden in België konden enige rechtmatige verwachting koesteren dat verzoeker verder in België vermocht te verblijven. Verzoeker geeft verder ook geenszins aan dat er sprake zou zijn van noemenswaardige hinderpalen om de ingeroepen privé- of gezinsbanden verder te zetten indien hij dient terug te keren naar zijn herkomstland. Er blijkt zo niet dat de familieleden in België eventueel vanuit België verzoeker niet financieel zouden kunnen ondersteunen en dat de contacten via de moderne communicatiemiddelen zoals internet en telefoon of periodieke bezoeken niet kunnen worden onderhouden derwijze dat de familiale banden behouden blijven. Evenmin blijken noemenswaardige hinderpalen voor de familieleden in België om verzoeker desgewenst te volgen naar diens herkomstland.

Verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat verweerder geen juist evenwicht tussen de op het spel staande belangen zou hebben geëerbiedigd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2.2. In zoverre verzoeker nog betoogt dat de bestreden beslissing(en) niet op zorgvuldige wijze is (zijn) genomen en hij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel lijkt aan te voeren, op zich genomen dan wel in combinatie met artikel 8 van het EVRM, kan de Raad andermaal enkel vaststellen dat elke concrete toelichting in dit verband ontbreekt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.2.2.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het “*beginsel behoorlijk bestuur*”, van het fair play-beginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij stelt als volgt:

*“Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;
Dat zulks een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van fair play;
Dat de gemeente deze bewijzen nooit gevraagd heeft van ten laste zijn in het verleden door de referentiepersoon en de bewijzen dat zij in het land van herkomst woonachtig waren op hetzelfde adres;
Dat zij deze informatie diende op te vragen, hetgeen zij nagelaten heeft te doen;”*

2.3.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Verzoeker betoogt dat de gemeente heeft nagelaten hem te vragen bewijzen voor te leggen van het ten laste zijn in het verleden of van het gegeven dat hij in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De Raad stelt in dit verband vast dat uit het in het administratief dossier opgenomen aanvraagformulier overeenkomstig de bijlage 19ter van 16 juli 2015 blijkt dat verzoeker werd verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 16 oktober 2015, het bewijs voor te leggen “*dat hij/zij in het land van herkomst ten laste is van EU’er OF deel uitmaakt van gezin EU’er*”. Verzoeker was in de mogelijkheid om alle volgens hem in dit verband nuttige stukken voor te leggen aan het bestuur. De Raad benadrukt ook dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken te onderbouwen. Hierbij

kan ook worden verwacht van de aanvrager dat hij zich bekwaamt in de verblijfsprocedures die hij opstart.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker nuttig achtte om te laten vaststellen dat hij voldoet aan de door wetgever voorziene verblijfsvoorwaarde dat er sprake dient te zijn van “*niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*”. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer hij vaststelt dat de ingediende stukken niet volstaan.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan geen onzorgvuldig optreden van het bestuur worden vastgesteld.

Er blijkt bovendien ook niet dat verzoeker het vereiste belang heeft bij de door hem naar voor gebrachte kritiek. Zo toont hij niet aan dat hij, indien hij alsnog was uitgenodigd bijkomende stukken voor te leggen, nog dienstige, relevante stukken had kunnen voorleggen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2.2. Aangezien verzoeker niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, vertragingsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, kan ook geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld. Machtsoverschrijding wordt evenmin met concrete argumenten aangetoond.

2.3.2.3. In zoverre verzoeker een schending inroept van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van enig ander niet nader geduid beginsel van behoorlijk bestuur kan de Raad ook enkel vaststellen dat de vereiste toelichting ontbreekt betreffende de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen deze beginselen zou hebben miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.3.2.4. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS